ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **R. Č.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2007, č.j. 1727/SZ/2007, ev.č. 85652/2007, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2010, č. j. 42 Cad 144/2007 - 62,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 29.7. 2010, č. j. 42 Cad 144/2007 - 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 14. 5. 2007, č. j. 1727/SZ/2007, ev. č. 85652/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 13. 3. 2007, č. j. OSV/Nv/698-01/01/07, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Krajský úřad Ústeckého kraje žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí Magistrátu města Mostu, kterým byla žalobkyni s odkazem na ust. § 21, § 61 a § 81 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvěk na živobytí od 1. 2. 2007 ve výši 3011 Kč měsíčně.

Krajský soud při posouzení žalobních námitek předně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované bylo doručeno v souladu se zákonem žalobkyni, neboť správní spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by žalobkyně byla v řízení před správními orgány zastoupena svým manželem na základě plné moci. Soud rovněž vyslovil,

že rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně nelze považovat za nepřezkoumatelné, resp. soud shledal pouze dílčí nepřezkoumatelnost.

Krajský soud se dále především zabýval rozhodnou otázkou, zda při výpočtu příspěvku na živobytí za měsíc duben 2007 je třeba do okruhu oprávněných osob podle § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. osob majících nárok na příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení zahrnout pouze žalobkyni a jejich 5 nezletilých dětí a nikoliv i jejího manžela. Krajský soud byl toho názoru, že manžel žalobkyně do tohoto okruhu oprávněných osob spadá, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle tohoto ustanovení se totiž za oprávněné osoby považují i rodinní příslušníci občana členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá–li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

Mezi účastníky řízení nebylo sporu ohledně údajů uvedených v žádosti o příspěvek na živobytí podané dne 28. 2. 2007, a to pokud se jedná o žalobkyni - že je česká státní občanka a pokud se jedná o manžela žalobkyně – J. Č. – že je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese Z. F. X, M.

Krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nerozporoval ani žalovaný. Na základě těchto skutečností, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, dospěl krajský soud na rozdíl od žalovaného k závěru, že při výpočtu výše příspěvku na živobytí za měsíc duben 2007 měl být manžel žalobkyně zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Uvedené ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi nelze podle krajského soudu vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při stanovení výše příspěvku na živobytí nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika, kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie. Krajský soud má za to, že občané České republiky musí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. S rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Krajský soud v této souvislosti odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány pochybily, neboť při stanovení výše příspěvku na živobytí za měsíc duben 2007 nesprávně zaujaly názor, že manžel žalobkyně neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu § 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozhodnutí obou správních orgánů proto podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podanou kasační stížností napadl žalovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že tvrzení krajského soudu, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, je pro stěžovatele překvapivé, nepodložené a navíc nepravdivé. Stěžovatel tuto skutečnost v rozhodnutí neuvedl, ani žalobkyně toto v řízení nenamítla. V dané věci je podstatné postavení manžela žalobkyně v době rozhodování správních orgánů. V této době byl dotyčný žadatelem o azyl. Sporným výkladem v obdobné věci se zabýval i Ústavní soud v usnesení ze dne 2. 5. 2007, sp. zn. I. ÚS 491/07, jímž odmítl ústavní stížnost, v níž stěžovatel namítl, že správní orgány vyložily příslušná ustanovení zákonů nesprávně tak, že rodinný příslušník občana členského státu Evropské unie má nárok na dávku a služby sociální péče pouze tehdy, jestliže je k přechodnému pobytu na území České republiky hlášen podle zákona č. 326/1999 Sb., čímž vyloučily z jeho působnosti ty rodinné příslušníky občanů členských států Evropské unie, kteří jsou k tomuto pobytu přihlášeni podle jiného právního předpisu. Zákon o pomoci v hmotné nouzi obsahuje úpravu poskytování dávek ve vztahu k cizině v tomto smyslu totožnou.

Ústavní soud konstatoval, že pokud za situace, kdy stěžovatel nebyl hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR), správní orgány dospěly k závěru, že nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro poskytnutí dávek podle § 103 zákona č. 100/1988 Sb., nelze v jejich postupu shledat zásah do jeho základních práv. Podle stěžovatele usnesení Ústavního soudu potvrdilo správnost výkladu okruhu oprávněných osob v dříve vydaných rozhodnutích a bylo vodítkem pro rozhodnutí další. Na základě uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že její manžel je k pobytu na území České republiky hlášen podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, po dobu delší než 3 měsíce, resp. od 11. 7. 1996, a je rodinným příslušníkem občanů Evropské unie ode dne vstupu České republiky do Unie, neboť se svým manželem jsou oddáni od roku 1998. Tyto skutečnosti žalobkyně vždy ve svých odvoláních a žalobách tvrdila a dokládala je správním orgánům. Žalovaný o těchto skutečnostech ví ze své úřední činnosti stejně jako správní orgán I. stupně a krajský soud. Tvrzení žalovaného o tom, že konstatováním krajského soudu o pobytu manžela žalobkyně hlášeného podle zvláštního právního předpisu je překvapen a že je nepravdivé, je zavádějící. Žalobkyně má dále za to, že zvláštním právním předpisem není pouze zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, na něhož odkazuje poznámka pod čarou, která není součástí zákona, ale také zákon o azylu, zákon o dočasné ochraně cizinců, či zákon o pobytu ozbrojených složek cizích států na území ČR. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu z okruhu osob, které mají nárok na dávky a služby sociální péče, vyčlenit osoby, na které se nevztahuje zákon č. 326/1999 Sb., uvedl by to přímo v zákoně, nikoli v poznámce pod čarou. Ústavní soud v řadě svých nálezů výslovně uvedl, že poznámka pod čarou není součástí zákona. K usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2007, sp. zn. I. ÚS 491/07, žalobkyně uvedla, že tímto usnesením byla ústavní stížnost odmítnuta, soud se tedy věcnou stránkou sporu nezabýval, názory k věcné stránce sporu nejsou závazné a jsou pouze soukromým názorem soudce, který usnesení sepsal. Naopak Nejvyšší správní soud se otázkou zvláštního právního předpisu ve vztahu k příslušníkům občanů EU a ČR věcně zabýval v rozsudku ze

dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008 - 73, přičemž uvedl, že rozdílné zacházení s rodinami českých občanů na území České republiky je zcela nepřípustné, neboť tím dochází k jejich diskriminaci. K tíži rodiny žalobkyně nemůže jít ani skutečnost, že Ministerstvo vnitra ČR od 11. 7. 1996 nerozhodlo o žádosti manžela žalobkyně o udělení azylu. Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Stěžovatel jako důvod své kasační stížnosti označil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, tedy důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy odmítl takový výklad § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle něhož lze za zvláštní právní předpis upravující hlášení k pobytu na území České republiky považovat i jiný právní předpis, než zákon č. 326/1999 Sb. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel uplatnil důvod i podle písmene d), tedy nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel namítl, že tvrzení krajského soudu, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, je nepodložené.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na dávku (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení) rodinný příslušník občana členského státu Evropské unie (v poznámce pod čarou č. 11 se odkazuje na § 15a zákona č. 326/1999 Sb.), pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu (v poznámce pod čarou č. 9 se odkazuje na zákon č. 326/1999 Sb.) po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

Jak již uvedl krajský soud, uvedené ustanovení je třeba vykládat tak, že za rodinné příslušníky občanů členského státu Evropské unie se považují i rodinní příslušníci státních občanů České republiky. Žalovaný toto v podané kasační stížnosti nezpochybnil, uvedený závěr potvrzuje i § 15a zákona č. 326/1999 Sb. zmíněný v poznámce pod čarou k § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle něhož se ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie vztahují i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje i na své závěry obsažené v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008-73, publ. pod č. 1708/2008 Sb. NSS.

Co se týče druhé podmínky pro nárok manžela žalobkyně (žadatele o azyl) na dávky příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení, tedy jeho hlášení k pobytu na území České republiky podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, bylo v projednávané věci zásadní otázkou, zda tímto zvláštním právním předpisem může být jedině zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uvedený v poznámce pod čarou.

Krajský soud pouze konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, a dále že tuto skutečnost nerozporoval ani žalovaný.

Splněním této podmínky se již dále nezabýval. Z uvedeného je možné dovodit, že krajský soud považoval podmínku hlášeného pobytu za splněnou na základě toho, že manžel žalobkyně byl žadatelem o azyl, tedy že byl hlášen k pobytu podle zákona č. 325/1999 Sb. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, musí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu prezentované skutečnosti známé a jak se o nich dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129, publ. pod č. 2038/2010 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud při posouzení výše nadnesené otázky předně uvedl, že podle ustálené judikatury poznámka pod čarou uvedená v zákoně slouží jako interpretační pomůcka, není právně závazná, součástí právního předpisu by byla pouze v případě, že by to bylo výslovně vyjádřeno, jako je tomu např. v případě příloh zákonů (viz Filip, J. Poznámky pod čarou jako problém legislativy a judikatury. Právní zpravodaj - Časopis pro právo a podnikání, říjen 1999, s. 7 – 8, nález Ústavního soudu ČR ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, č. 173/1999 Sb. ÚS, dále obdobně např. nálezy ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, č. 14/2000 Sb. ÚS, a ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 277/96, č. 109/1996 Sb. ÚS).

Nejvyšší správní soud má dále za to, že smyslem § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi je vyloučit nárok na dávky u těch osob, které jsou oprávněny k pobytu na území České republiky pouze krátkodobě, tj. po dobu nepřesahující 3 měsíce. Ke splnění podmínky pro nárok na dávku je tedy nezbytný právní titul k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, založený zvláštním právním předpisem. Tím je ve většině případů právě zákon č. 326/1999 Sb. Nelze však vyloučit, že je takovýto právní titul založen i jiným právním předpisem, např. zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikace se žalobkyně dovolávala.

Jestliže stěžovatel opíral svoji argumentaci o usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2007, sp. zn. I. ÚS 491/07, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněná podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., je nutno konstatovat, že podle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou pro všechny orgány i osoby závazná pouze vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu, tedy meritorní rozhodnutí, nikoli usnesení Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že se ve věci jednalo o režim zákona č. 100/1988 Sb. S ohledem na podobnost úpravy se zákonem o pomoci v hmotné nouzi lze vyslovit, že pokud Ústavní soud neshledal zásah do základních práv stěžovatele v případě, kdy správní orgány za zvláštní právní předpis uvedený v poznámce pod čarou č. 71 u citovaného zákona považovaly pouze zákon č. 326/1999 Sb., tím spíše nelze porušení základních práv shledat v případě širšího výkladu § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi, který umožňuje pobyt na území České republiky i na základě jiného zákona.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda zákon č. 325/1999 Sb. skutečně právní titul k pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky v požadované délce konstituuje.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni rozhodnutí správního orgánu, žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělí policie vízum za účelem

řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení vízum podle odstavce 1 opravňuje cizince k pobytu až na dobu 90 dnů, pokud tento zákon nestanoví jinak; dobu pobytu policie na žádost cizince prodlouží až o 90 dnů. Žádost o prodloužení doby pobytu je cizinec povinen podat v době platnosti tohoto víza. Platnost víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany zaniká nabytím právní moci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ke dni rozhodnutí správního orgánu, se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatele má cizinec po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu, má-li tato žaloba odkladný účinek.

Vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany upravené v § 72 zákona č. 325/1999 Sb. bylo obdobou ke krátkodobému vízu k pobytu do 90 dnů upravenému v § 26 až § 29 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2011. Nejvyšší správní soud poznamenává, že zákon č. 325/1999 Sb. ve znění po novele provedené zákonem č. 427/2010 Sb., účinné od 1. 1. 2011, neobsahuje vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany ani vstupní vízum. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb. (bod 57), postupy a podmínky udělování krátkodobých víz jsou upraveny nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, ze dne 13. července 2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Toto nařízení taxativně stanoví typy krátkodobých víz, přičemž nezná vstupní vízum ani vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany jakožto samostatné typy krátkodobého víza. Neupravuje ani co do obsahu či účelu obdobné typy víza, které je možné vydat na území členských států či pro účely podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Novelou zákona č. 325/1999 Sb. byl proto z celého textu zákona institut víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany (a vstupního víza) odstraněn. Oprávnění k pobytu na území podle nyní účinné právní úpravy vyplývá již ze samotného řízení o udělení mezinárodní ochrany, vízum se nevydává.

Ustanovení § 78b zákona č. 325/1999 Sb. v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany dále upravuje vízum k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení se vízum za účelem strpění pobytu udělí na žádost cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Vízum za účelem strpění pobytu nelze udělit, pokud cizinec podává opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv již o kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto, nebo pokud cizinec na území pobývá na základě povolení k pobytu podle zvláštního právního předpisu. Podle odstavce 2 je časová platnost víza za účelem strpění pobytu stanovena na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však na dobu 1 roku. Na žádost cizince, není-li řízení o kasační stížnosti ukončeno, může být doba platnosti víza za účelem strpění pobytu prodloužena, a to i opakovaně.

Z citovaných ustanovení zákona č. 325/1999 Sb. vyplývá, že pokud měl být právní titul manžela žalobkyně k pobytu na území České republiky odpovídající § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi založen zákonem č. 325/1999 Sb., muselo se v době rozhodování správních orgánů jednat o vízum udělené podle § 78b, neboť pouze v tomto případě byla splněna podmínka hlášení k pobytu v délce nad 3 měsíce.

Pouhá skutečnost, že manžel žalobkyně byl žadatelem o azyl, resp. o udělení mezinárodní ochrany, tudíž nepostačuje k závěru o tom, že splňoval podmínku podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Teprve na základě zjištění, na základě jakého konkrétního právního titulu (víza uděleného podle zákona č. 325/1999 Sb.) manžel žalobkyně na území České republiky pobýval, by bylo možné posoudit, zda splňoval podmínku spočívající v hlášení k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce. Účastníci řízení přitom pouze shodně uvádí, že manžel žalobkyně byl v době rozhodování žalovaného žadatelem o azyl. Ze soudního ani správního spisu však nevyplývá, jaké vízum mu bylo v době rozhodování správních orgánů uděleno, není zde založena ani jeho žádost o azyl, rozhodnutí ministerstva vnitra či správních soudů v této věci. Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud žádnou konkrétní skutečnost týkající se pobytu manžela žalobkyně na území České republiky neuvedl.

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že krajský soud nezjistil náležitě skutkový stav věci nezbytný pro posouzení nároku manžela žalobkyně na dávky příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení podle zákona o pomoci v hmotné nouzi, tedy předpoklad pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Jde o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu